

[Arne Bjerregaard]

tvivle på, om embedsmændene, hvad enten de sidder her eller andre steder, eller alle de offentligt ansatte ude omkring behøver at lette sig ret meget i stolen, for det kunne jo tyde på, at i alt fald de, der i øjeblikket er ansat i den offentlige sektor, ikke behøver at frygte nogen som helst forandring. Jeg håber ikke, det kommer til at passe, men visse ting kunne tyde på det.

Ole Henriksen (SF):

Redegørelsen ser ved første øjekast ud til at være en ideologisk sejr for partiet venstre. Partiets filosofi om det nære samfund, decentralisering og andre lignende begreber er jo noget, som med jævne mellemrum kommer op ved festtalerne i forsamlingshusene, og den oplever vi nu også her som krydderi i denne redegørelse. Det lyder som sød musik, ikke mindst også for SF, som gerne ser, at der bliver lagt større ansvar og beføjelser ud til de ansatte, at vi får decentraliseret, og at vi får den største grad af selvforvaltning i de enkelte virksomheder. Ikke bare i den offentlige virksomhed, men også ude i de private virksomheder har vi jo gjort os til talsmænd for, at dette kommer til at lykkes, og her er det lykkedes venstre, til trods for at man har dette rationelle konservative parti som samarbejdspartner, at få krydderierne ind i redegørelsen. Det lyder jo godt, når man taler om trivsel og øget arbejdsglæde hos de ansatte, om større tilfredshed for de ansatte osv. Den slags krydderier ligger hele vejen gennem redegørelsen.

Men ind imellem handler redegørelsen jo også om effektivisering, ny teknologi og produktivitet fremme lønsystemer eller med andre ord om, hvordan vi får de offentligt ansatte til at løbe lidt hurtigere og til at yde noget mere. Hvilket af hensynene, altså at yde noget mere eller at øge arbejdsglæden hos de ansatte, der spiller den største rolle for venstre, fortaber sig sådan lidt efter læsningen af redegørelsen, og jeg tror, at finansministeren vil svare, at begge hensyn selvfølgelig spiller en stor rolle.

Jeg kan i denne forbindelse ikke lade være med at tænke på den venstrebonde, som engang forklarede mig, at når han sad i stalden og spillede cello for sine køer – det var der jo bønder, der gjorde engang – var det ikke, fordi han troede, at køerne var musikalske

og nød musikken, men så var det, fordi han troede, at de ydede noget mere, når de blev malket, og det var sådan set hensigten med at sidde og file på den cello. Det svarer nogenlunde til, når man spiller musik på arbejdet i virksomhederne, eller når man spiller i supermarkederne. Det er netop for, at man skal købe lidt mere eller yde noget mere.

En af overskrifterne i moderniseringsprogrammet er decentralisering af ansvar og kompetence, og jeg vil gerne spørge finansministeren, om det betyder, at man vil optage forhandlinger med de organisationer, som har aftaler med finansministeriet, om at få ændret den gældende samarbejdsaftale, som eksisterer for statens virksomheder. Når jeg spørger, er det, fordi det er lykkedes at skrive denne redegørelse om alle disse decentraliseringsønsker uden på et eneste tidspunkt at nævne samarbejdsaftalerne, og skal visionerne om at decentralisere ansvar og kompetence have nogen mening, må det betyde, at man fjerner bestemmelsen i samarbejdsaftalen om arbejdsgiverens ret til at lede og fordele arbejdet. Ellers kan man jo ikke komme til at dele det ansvar og den kompetence, som man snakker så meget om, dvs. det ansvar og den kompetence, som de politisk valgte delegerer ud til de offentlige arbejdspladser, og som i dag kun forvaltes af den øverste ledelse i den pågældende virksomhed.

Spørgsmålet er altså, om finansministeren vil tage initiativ til forhandlinger med organisationerne med henblik på at få fjernet bestemmelsen om, at ledelsesretten kun ligger hos den øverste ledelse, og at den fremover skal forvaltes i samarbejde med de øvrige ansatte. Det tror jeg nok vil sige et og andet om, hvor alvorligt venstre mener det med de krydderier, der er stroet ud over denne redegørelse om decentralisering og kompetenceforskydninger ned mod gulvet osv., osv.

Finansministeren (Christophersen):

Jeg vil gerne på regeringens vegne takke for den meget positive modtagelse, regeringens redegørelse om modernisering af den offentlige sektor har fået. Jeg har registreret enkelte kritiske betragtninger. Fru Anne Grete Holmsgård var meget konservativ i sit syn på sagen, men det undrer mig ikke. Vi havde jo allerede i sidste uge en lille ordveksling